

*Сидоренко О. В.,**аспірант кафедри адміністративно-господарського права та фінансово-економічної безпеки
Сумського державного університету*

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРИМУСОВІ ПОВНОВАЖЕННЯ МИТНИХ ПОСТІВ МИТНИЦЬ ДЕРЖАВНОЇ ФІСКАЛЬНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню питання адміністративно-примусових повноважень митних постів митниць Державної фіскальної служби України. Розглянуто зміст поняття «адміністративно-примусові повноваження митних органів» та визначено, що митні пости здійснюють адміністративно-примусові повноваження через заходи адміністративного попередження та заходи адміністративного припинення. Розкрито поняття та особливості зазначених заходів. З'ясовано сутність суперечностей положень Кодексу України про адміністративні правопорушення та Митного кодексу України щодо здійснення співробітниками митних постів адміністративного затримання. Зроблено висновок про необхідність уточнення поняття «органи доходів і зборів», закріплене в чинному Митному кодексі України.

Ключові слова: органи доходів і зборів, митні пости, повноваження, адміністративно-примусові повноваження, адміністративні заходи, митний контроль, адміністративне затримання.

Постановка проблеми. Питання захисту економічних інтересів держави завжди було одним із пріоритетних, оскільки ефективна протидія та боротьба з протиправними діями, які на них посягають є однією із гарантій стабільного економічного розвитку держави. На захист економічних інтересів держави спрямована діяльність митних органів України, які протидіють порушенням, що посягають на економічні інтереси держави безпосередньо в зонах митного контролю. При цьому митні органи, до яких належать митні пости митниць Державної фіскальної служби України (далі – ДФС України), наділяються низкою повноважень, пов'язаних із застосуванням примусу, з метою виконання покладених на них завдань, які в умовах євроінтеграційного процесу в Україні потребують свого додаткового дослідження не лише для розкриття їхньої специфіки, але й виявлення прогалин чинного національного законодавства у їх регламентуванні.

Аналіз останніх публікацій та досліджень свідчить про те, що окремі аспекти адміністративно-примусових повноважень митних органів України загалом у своїх дослідженнях розглядали такі науковці, як Л.О. Батанова, В.Т. Комзюк, Д.В. Приймаченко, Д.В. Дорофєєва, Ю.А. Кунєв, А.А. Мудров, О.П. Федотов та інші, разом з тим адміністративно-примусові повноваження саме митних постів у структурі митних органів України досліджено не було, у зв'язку з чим це питання потребує ґрунтовного вивчення та формулювання відповідних висновків.

Відповідно, **мета статті** полягає у дослідженні адміністративно-примусових повноважень митних постів митниць ДФС України.

Викладення основного матеріалу дослідження. Згідно з частиною 3 ст. 332 Митного кодексу України забезпечення схоронності товарів, транспортних засобів комерційного призначення, що переміщуються через митний кордон України, дотримання режиму зони митного контролю, забезпечення безпеки громадян, законності та правопорядку у зоні митного контролю покладаються на відповідні митниці (митні пости) [1]. При цьому ці завдання, як зазначають Б.А. Кормич і Д.А. Біленець, вони реалізують через заходи адміністративного попередження, припинення та адміністративної відповідальності [2, с. 83–84].

Фактично всі повноваження, які реалізуються митними органами через заходи адміністративного попередження, припинення та адміністративної відповідальності, належать до однієї групи, яка, за А.А. Мудровим, має назву «адміністративно-примусові повноваження митних органів» як застосування митними органами в односторонньому порядку й у випадках, передбачених нормами права, системи певних заходів впливу морального, матеріального, фізичного характеру з метою охорони суспільних відносин, що виникають у державній митній сфері шляхом попередження та припинення порушень митних правил, покарання за їх вчинення [3, с. 4].

Цікавою є також думка С.Г. Левченко, яка, пропонуючи дефініцію «адміністративні повноваження у сфері державної митної справи», визначила її зміст як сукупність прав та обов'язків митних органів щодо застосування митного законодавства та стягнення мит та податків, а також застосування інших законів та правил, що стосуються ввозу, вивозу, переміщення або зберігання товарів [4, с. 4]. Звичайно, позитивним є те, що науковець розкриває категорію «повноваження» через права та обов'язки, але водночас доцільно було б доповнити зміст поняття, вказавши мету їх реалізації.

Беручи до уваги положення наукової доктрини та норми Митного кодексу України, пропонуємо розглянути сутність заходів адміністративного попередження, припинення та адміністративної відповідальності, через які митні пости митниць ДФС України реалізують свої повноваження, а також встановити наявність відповідних повноважень митних постів.

Зокрема, Р.А. Калюжний під адміністративно-запобіжними заходами розуміє способи й засоби, спрямовані на попередження правопорушень і недопущення їх негативних, шкідливих наслідків, а також на запобігання настанню обставин, що загрожують громадській та особистій безпеці громадян і нормальній діяльності державних органів, підприємств та організацій [5, с. 90]. Підсумовуючи, зазначимо, що метою адміністративно-запобіжних заходів є забезпечення за допомогою законних засобів і методів дотримання фізичними і юридичними особами положень митного законодавства.

Відповідно до п. 24, ч. 1 ст. 4 Митного кодексу України таку мету переслідує і митний контроль, під яким необхідно розуміти сукупність заходів, що здійснюються з метою забезпечення додержання норм Митного кодексу України, законів та інших нормативно-правових актів з питань державної митної справи, міжнародних договорів України, укладених у встановленому законом порядку [1]. При цьому А.Б. Новиков вважає, що мета митного контролю полягає у визначенні і підтвердженні статусу товарів, транспортних засобів та осіб у митній справі і у припиненні порушень митних правил і реалізації юридичної відповідальності у сфері митної справи [6].

Для досягнення мети митного контролю митні пости згідно зі ст. 336 Митного кодексу України мають право: 1) перевіряти документи та відомості, які мають надаватися при переміщенні товарів, транспортних засобів комерційного призначення через митний кордон України, здійснювати їх огляд (переогляд) та вести їх облік; 2) усно опитувати громадян та посадових осіб підприємств; 3) оглядати території та приміщення складів тимчасового зберігання, митних складів, вільних митних зон, магазинів безмитної торгівлі та інших місць, де знаходяться товари, транспортні засоби комерційного призначення, що підлягають митному контролю, чи провадиться діяльність, контроль за якою здійснюють органи доходів і зборів; 4) перевіряти облік товарів, що переміщуються через митний кордон України та/або перебувають під митним контролем; 5) проводити документальні перевірки щодо дотримання вимог законодавства України з питань державної митної справи; 6) направляти запити до інших державних органів, установ, організацій для встановлення автентичності документів, поданих органу доходів і зборів [1].

Разом з тим норми чинних положень про митниці закріплюють значно ширший перелік їх обов'язків, спрямованих на попередження порушень митного законодавства. Зокрема, відповідно до Положення про Київську міську митницю ДФС України, затвержену Наказом ДФС України від 20 серпня 2014 року № 54, Київська міська митниця з метою здійснення покладених на неї завдань здійснює: а) контроль за дотриманням суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності та громадянами встановленого законом порядку переміщення товарів, транспортних засобів через митний кордон України; б) контроль за правильністю визначення митної вартості товарів під час проведення і після завершення митного контролю та митного оформлення; в) контроль за правильністю класифікації товарів відповідно до Української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності; г) контроль за переміщенням товарів, що містять об'єкти права інтелектуальної власності, внесені до реєстру; г) контроль за дотриманням правил переміщення валютних цінностей через митний кордон; д) попередній документальний контроль товарів у пунктах пропуску через державний кордон, а також проводить верифікацію сертифікатів про походження товарів з України [7]. Беручи до уваги викладене, можемо зробити висновок про те, що співробітники митних постів мають низку повноважень щодо здійснення митного контролю.

Переходячи до заходів адміністративного припинення, значимо, що вони являють собою здійснювані відповідно до чинного національного законодавства дії примусового характеру, спрямовані на припинення протиправних дій з ознаками адміністративного правопорушення (злочину), забезпечення притягнення винуватих осіб до адміністративної (криміналь-

ної) відповідальності та реалізацію всебічного провадження у справі про адміністративне правопорушення [8, с. 81].

Зважаючи на викладене, доцільно погодитись з позицією М.І. Курочки, відповідно до якої ознаками заходів адміністративного припинення є:

- застосування заходів адміністративного припинення, пов'язане з реальною протиправною поведінкою, а не з метою попередження;

- заходи адміністративного припинення застосовуються невідкладно після виявлення правопорушення;

- визначена мета застосування (припинення протиправних діянь (як адміністративних правопорушень, так і злочинів); запобігання вчиненню подальших протиправних діянь; забезпечення подальшого притягнення правопорушника до адміністративної чи кримінальної відповідальності; усунення шкідливих наслідків, які настали через протиправне діяння; відновлення стану, який був до вчинення правопорушення) [9].

Сьогодні науковці не дають вичерпного переліку таких заходів, але О.В. Павлюх до них відносить: заходи загального призначення, тобто адміністративне затримання, особистий огляд і огляд речей, вилучення речей і документів та заходи спеціального призначення, які вже передбачають фізичний вплив, застосування вогнепальної зброї, спеціальних засобів. Але застосування таких засобів обмежується передбаченими на законодавчому рівні вимогами і обмеженнями та найчастіше є крайнім засобом, який використовується компетентними органами державної влади (посадовими особами) у разі крайньої необхідності для припинення правопорушення (злочину) і коли інші засоби є недовірними та неефективними [10, с. 267].

Співробітники митних постів згідно з положеннями ст. ст. 582–584 Митного кодексу України під час виконання службових обов'язків мають право застосовувати фізичну силу, наручники, гумові кийки, сльозоточиві речовини, обладнання для відкриття приміщень, засоби для примусової зупинки транспортних засобів та інші спеціальні засоби, а також носити, зберігати і застосовувати вогнепальну зброю. Але при цьому застосування фізичної сили допускається лише з метою: а) припинення порушень митних правил, затримання осіб, винних у їх скоєнні, подолання опору законним розпорядженням або вимогам посадових осіб органів доходів і зборів; б) забезпечення доступу до приміщень або на території, де знаходяться товари, що перебувають під митним контролем; в) припинення інших дій, що перешкоджають виконанню обов'язків, покладених на посадових осіб органів доходів і зборів, а ненасильницькі засоби впливу не забезпечують виконання цих обов'язків [1].

З'ясувавши визначення та зміст заходів адміністративного припинення, специфіку спеціальних заходів адміністративного припинення, пропонуємо звернути увагу на повноваження митних постів щодо здійснення заходів адміністративного припинення загального характеру. Так, Положенням про Київську міську митницю від 28 серпня 2014 року визначено, що співробітники митних постів мають повноваження щодо проведення заходів з виявлення, попередження та припинення порушень митних правил; приймати у випадках та порядку, визначених митним законодавством, рішення про призупинення митного оформлення товарів, пред'явлених до митного контролю, митного оформлення. Натомість у наведеному підзаконному акті відсутня вказівка на повноваження митниць щодо здійснення адміністративного затримання, а тому слід

звернути увагу на норми кодифікованих актів, які регламентують їх застосування [7].

Сьогодні адміністративному затриманню присвячено декілька статей Глави 20 «Заходи забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення» Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП). Згідно зі ст. 260 КУпАП допускається: адміністративне затримання особи; особистий огляд; огляд речей і вилучення речей та документів; та низки інших заходів лише у разі, якщо метою їх застосування є припинення адміністративних правопорушень; вичерпано інші заходи впливу; неможливо встановити особу чи скласти протокол про адміністративне правопорушення на місці вчинення правопорушення, у разі, коли це є обов'язковим; забезпечення своєчасного і правильного розгляду справ і виконання постанов по справах про адміністративні правопорушення.

Як окрему умову здійснення адміністративного затримання та інших заходів забезпечення адміністративного провадження можна виділити те, що вони можуть бути реалізовані лише спеціально уповноваженими суб'єктами. Безпосередньо на співробітників митних постів стаття 262 КУпАП, яка містить вичерпний перелік осіб, які мають право проводити адміністративне затримання, не вказує. Натомість визначено, що таке право мають органи прикордонної служби у випадках незаконного перетинання, спроби незаконного перетинання державного кордону України; порушення порядку в'їзду на тимчасово окуповану територію України та виїзду з неї; порушення прикордонного режиму, режиму в пунктах пропуску через державний кордон України, режимних правил у контрольних пунктах в'їзду-виїзду та інші [11].

При цьому аналіз норм КУпАП, що регламентують особистий огляд та огляд речей (ст. 264), вилучення речей (ст. 265), до суб'єктів уповноважених здійснювати зазначені заходи відносять митниці і органи прикордонної служби. Виходячи з цього, можна стверджувати, що якби законодавець у КУпАП передбачив право співробітників митниці проводити адміністративне затримання, то у переліку органів та осіб, уповноважених на здійснення даного заходу, вказувалися б не лише органи прикордонної служби, але й митниці.

Ще одним кодифікованим актом, що регулює адміністративне затримання, є Митний кодекс України, стаття 507 якого закріпила можливість посадової особи органів доходів і зборів здійснювати адміністративне затримання особи, яка вчинила митне порушення на строк до трьох годин з метою припинення порушення митних правил; встановлення особи, яка його вчинила; складення протоколу про порушення митних правил у разі неможливості його складення на місці вчинення правопорушення [1].

А тому слід погодитись з Л.О. Батановою, що наведений перелік підстав адміністративного затримання є вичерпним, та всі вони пов'язані лише з фактом скоєння порушень митних правил, тобто посадові особи митниці мають право на затримання лише у випадках, пов'язаних зі скоєнням порушень митних правил. Однак інші види адміністративних правопорушень – порушення громадського порядку в зонах митного контролю, незаконне перетинання державного кордону тощо – не є підставами для затримання посадовими особами митниці, а отже, вони лише зобов'язані повідомити уповноважені органи про факти протиправної поведінки громадян [12, с. 135].

Якщо порівнювати норми КУпАП та Митного кодексу України, то можемо зробити висновок, що мета адміністративного затримання за останнім актом є значно вужчою порівняно з першим – не передбачено адміністративне затримання з метою забезпечення своєчасного і правильного розгляду справ і виконання постанов у справах про адміністративні правопорушення. Навіть більше, саме адміністративне затримання за КУпАП віднесено до заходів забезпечення адміністративного провадження, тоді як зміст положень Митного кодексу України свідчить, що це є саме заходом адміністративного припинення. Разом з тим слід погодитись із А.Т. Комзюком, на думку якого всі адміністративні заходи можуть належати до різних груп залежно від мети їх застосування. При цьому науковець звертає увагу на те, що навіть адміністративно-запобіжні заходи мають багато спільного із заходами адміністративного припинення. Зокрема, огляд речей і особистий огляд можуть застосовуватися як адміністративно-запобіжні заходи і як заходи, спрямовані на припинення протиправного діяння, забезпечення можливості притягнення правопорушника до адміністративної, іноді і до кримінальної, відповідальності (тобто як заходи адміністративного припинення) [13, с. 91].

Це зумовлює виокремлення деякими науковцями чотирьох груп адміністративно-правових заходів: адміністративно-відновні заходи, заходи адміністративного примусу, адміністративні стягнення, а також заходи адміністративно-процесуального забезпечення [14]. Але така класифікація, на нашу думку, має більше теоретичний, ніж практичний характер.

Серед інших особливостей адміністративного затримання, яке здійснюється посадовими особами органів доходів і зборів за Митним кодексом України, є складення не лише протоколу, але й вмотивованого письмового рішення керівника цього органу або його заступника (в разі їх відсутності – старшого чергової зміни) про затримання особи. Форма рішення і протоколу про адміністративне затримання закріплена на підзаконному рівні Наказом Міністерства фінансів України «Про затвердження форм документів адміністративного затримання» від 28 травня 2012 року № 608.

У науково-практичному коментарі до Митного кодексу України вказано, що посадова особа митного органу, яка складає протокол, має зазначити дату й місце його складення, свою посаду, прізвище, ім'я та по батькові, а також особисті дані особи, яка прийняла рішення про складення протоколу, дані про особу затриманого, мету адміністративного затримання, місце, куди доставлено затриманого громадянина, дії, які виконувалися під час цього затримання, і його строк. Обов'язково має вказуватися інформація про застосування фізичної сили або спеціальних засобів, якщо вони мали місце, а також прізвища, імена, по батькові й адреси свідків, якщо вони були присутні. І відповідно, всі вище згадані особи – особа, яка склала протокол, особа, затримання якої проводиться, та свідки мають підписати протокол [15, с. 332].

Беручи до уваги зміст КУпАП та Митного кодексу України, можна зробити висновок, що саме по собі адміністративне затримання з метою припинення порушення митних правил є заходом адміністративного припинення, натомість вже складення протоколу про адміністративне затримання, зважаючи на зміст статті 508 «Проведення процесуальних дій» Митного кодексу України, можна віднести до такої групи адміністративних заходів, як заходи адміністративно-правового забезпечення, метою

яких є отримання доказів, необхідних для правильного вирішення справи про порушення митних правил. Для досягнення цієї мети співробітники митниць мають право: 1) скласти протокол про порушення митних правил; 2) опитувати винних осіб, свідків; 3) витребувати документи, необхідні для провадження у справі про порушення митних правил, а також їх копій, витягів з них; 4) тимчасово вилучати товари, транспортні засоби, пред'являти їх до впізнання; 5) проводити митне обстеження, експертизу та брати проби, зразки для такого дослідження [1].

Остання група заходів адміністративної відповідальності включає притягнення особи, винної у порушенні митних правил, до відповідальності. Зважаючи на те, що зазначені порушення належать до адміністративних, слід зауважити, що зміст статті КУпАП, якою визначено перелік органів, які розглядають справи про адміністративні правопорушення, не вказує на органи доходів і зборів як суб'єктів, які вирішують питання про притягнення до адміністративної відповідальності за порушення митних правил. З огляду на це можна зробити висновок, що митні пости як підрозділи митниць ДФС України здійснюють свої повноваження лише через заходи адміністративного попередження та припинення як загального, так і спеціального характеру.

На підтвердження вказаної позиції, пропонуємо звернути увагу на те, що митні пости для виконання завдань, покладених на органи доходів і зборів, використовують адміністративно-правові заходи та відповідно, здійснюють адміністративну діяльність, яка за Д.В. Приймаченко, охоплює як правотворчу та індивідуально-розпорядчу діяльність, спрямовану на позитивне регулювання суспільних відносин у митно-правовій сфері відповідно до норм законів та інших нормативних актів, так і діяльність, скеровану на запобігання вчиненню порушень митних правил, їх виявлення та припинення, на забезпечення безпеки держави та суспільства [16]. А зважаючи на те, що митні пости не мають повноважень щодо нормотворчої, індивідуально-розпорядчої діяльності, спрямованої на врегулювання поведінки суб'єктів суспільних відносин, очевидно, що пріоритетною адміністративною діяльністю для них є запобігання, виявлення та припинення порушень митних правил через заходи адміністративного попередження та припинення, тоді як заходи адміністративної відповідальності залишаються поза межами їхніх повноважень.

Хоча принципово іншим є зміст ст. 522 Митного кодексу України, відповідно до якої справи про порушення митних правил розглядають органи доходів і зборів, а згідно з п. 34¹ ст. 4 до них віднесено центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову та митну політику, митниці, митні пости. Тоді як у митних постів повноважень з розгляду справ про адміністративні правопорушення немає, що є підтвердженням неузгодженості правових норм Митного кодексу України.

Враховуючи відмінності у повноваженнях різних митних органів, С.Г. Левченко вдало класифікувала їх за критерієм організаційно-правового рівня адміністративних повноважень суб'єктів реалізації митної справи на: 1) повноваження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної митної політики та її реалізацію; 2) повноваження митниць; 3) повноваження митних постів; 4) повноваження відділів митного оформлення [17, с. 9]. Беручи до уваги поло-

ження законодавства України та доктринальні підходи, на нашу думку, необхідно на законодавчому рівні уточнити «поняття органи доходів і зборів», оскільки чинний його зміст ускладнює визначення повноважень митних постів митниць ДФС України.

Висновки. Митні пости митниць ДФС України здійснюють адміністративно-примусові повноваження через заходи адміністративного запобігання та заходи адміністративного припинення, що підтверджується положеннями чинного національного законодавства, яке регулює діяльність митних органів. При цьому очевидною є суперечність положень КУпАП та Митного кодексу України в аспекті регламентації питання адміністративного затримання співробітниками митних постів митниць ДФС України, що свідчить про необхідність її усунення. Не менш важливим залишається уточнення поняття «органи доходів і зборів», закріплене у Митному кодексі України, зважаючи на те, що чинний його зміст ускладнює трактування повноважень митних постів у сфері застосування заходів адміністративної відповідальності.

Література:

1. Митний кодекс України : Закон України від 13.03.2012 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2012. № 44–45. № 46–47. № 48. Ст. 552.
2. Кормич Б.А., Біленець Д.А. Режим зони митного контролю: адміністративно-правові основи : монографія. Чернівці : Технодрук. 2017. 180 с.
3. Мудров А.А. Адміністративно-правові повноваження митних органів та порядок їх реалізації : автореф. дис. ... канд. юрид. наук ; 12.00.07. Одеса. 2013. 22 с.
4. Левченко С.Г. Правові основи реалізації адміністративних повноважень у сфері державної митної справи : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Одеса, 2014. 26 с.
5. Адміністративне право України: навчальний посібник / Г.Г. Забарний, Р.А. Калужний, В.К. Шкарупа. Київ : Вид-во Палівода А.В., 2003. 212 с.
6. Новиков А.Б. Таможенный контроль в системе административных процедур таможенного дела. *Ученые записки Санкт-Петербургского филиала РТА*. 2005. № 2. С. 18–26.
7. Положення про Київську міську митницю ДФС України : Наказ ДФС України від 20.08.2014 р. № 54. URL: http://kyiv.sfs.gov.ua/data/material/000/083/98785/Polozhennya_KMM_DFS.pdf.
8. Шаповал В.І. Організаційно-правові основи діяльності державної служби охорони при МВС України щодо попередження та припинення правопорушень : дис. ... канд. юрид. наук. Київ. 2005. 175 с.
9. Курочка М.І. Адміністративний примус, зумовлений необхідністю припинення правопорушення. *Форум права*. 2015. № 4. С. 133–136.
10. Павлюк О.В. Правова природа державного примусу та його місце в діяльності органів Державної податкової служби України. *Держава і право*. 2010. Вип. 48. С. 263–268.
11. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон УРСР від 07.12.1984 р. *Відомості Верховної Ради УРСР*. 1984. Дод. до № 51. Ст. 1122.
12. Батанова Л.О. Підстави та порядок адміністративного затримання за порушення митних правил : проблеми правового регулювання. *Право і суспільство*. 2014. № 4. С. 131–136.
13. Комзюк А.Т. Адміністративний примус в правоохоронній діяльності міліції в Україні : дис. ... докт. юрид. наук. Харків. 2002. 408 с.
14. Бахрах Д.Н. Административное право: учебник. Москва. 1997. 368 с.
15. Науково-практичний коментар до Митного кодексу України. У 3 т. ; за ред. В.Ю. Хомутиннік, Т.І. Єфименко, П.В. Пашко та ін. Київ : ДННУ «Акад. фін. управління». 2012. Т. 3. 504 с.

16. Приймаченко Д.В. Компетенція митних органів у сфері реалізації митної політики: сучасний стан. *Вісник Запорізького національного університету*. 2011. № 1. С. 126–130.
17. Левченко С.Г. Правові основи реалізації адміністративних повноважень у сфері державної митної справи : автореф. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Одеса. 2014. 26 с.

Сидоренко А. В. Административно-принудительные полномочия таможенных постов таможни Государственной фискальной службы Украины

Аннотация. Статья посвящена исследованию вопроса административно-принудительных полномочий таможенных постов таможни Государственной фискальной службы Украины. Рассмотрено содержание понятия «административно-принудительные полномочия таможенных органов» и определено, что таможенные посты осуществляют административно-принудительные полномочия из-за мер административного предупреждения и мер административного пресечения. Раскрыто понятие и особенности указанных мероприятий. Выяснена сущность противоречий положений Кодекса Украины об административных правонарушениях и Таможенного кодекса Украины относительно осуществления сотрудниками таможенных постов административного задержания. Сделан вывод о необходимости уточнения понятия «органы доходов и сборов», которое закреплено в действующем Таможенном кодексе Украины.

Ключевые слова: органы доходов и сборов, таможенные посты, полномочия, административно-принудительные полномочия, административные меры, таможенный контроль, административное задержание.

Sidorenko O. Administrative and compulsory powers of customs posts of the customs of the State Fiscal Service of Ukraine

Summary. The article is devoted to the research of the issue of administrative and compulsory powers of customs posts of the customs of the State fiscal service of Ukraine. The content of the concept of "administrative and compulsory powers of customs bodies" is considered and it is determined that customs posts carry out administrative and compulsory powers through measures of administrative warning and measures of administrative cessation. The concept and features of the mentioned measures are revealed. The essence of the contradictions of the provisions of the Code of Ukraine on Administrative Offenses and the Customs Code of Ukraine regarding the implementation of customs officials of administrative detention by the employees has been clarified. The conclusion is made on the need to clarify the concept of "bodies of income and fees" enshrined in the current Customs Code of Ukraine.

Key words: agencies of incomes and charges, customs posts, powers, administrative and compulsory powers, administrative measures, customs control, administrative detention.